

[Lisbet Hindsgaul.]

institutioner for forebyggende børneforsorg som med de egentlige optagelseshjem. Der er ikke megen grund for mig til at komme ind på en udførlig gennemgang af de enkelte ændringsforslag vedrørende tilskud m. v. til optagelseshjemmene — vi kan se på enkelthederne i det udvalg, der bliver nedsat. Ændringerne repræsenterer som nævnt en forenkling, og man må gå ud fra, at de er tilfredsstillende, når de sagkyndige både fra offentlig og fra privat side har kunnet tiltræde dem.

Man er i henseende til at skaffe dækning for de forøgede udgifter vejet tilbage for en almindelig forhøjelse af de såkaldte plejpenge, og i stedet refunderer man et bestemt procentbeløb af de samlede udgifter, når plejpenge, egenindtægter m. v. er trukket fra de samlede driftsudgifter. Som begrundelse for ikke at forhøje plejpengene angives, at man frygter, at noget sådant ville påvirke de kommunale børneudvalgs afgørelse af, om en børneværnsforanstaltning er nødvendig. Jeg finder ærlig talt, at man her er i nærheden af at udtale noget, der kan betegnes som mistillid til børneværnsudvalgene, og jeg synes, at vi i udvalget må tale nærmere herom. Det er i hvert fald givet, at en sådan foranstaltning kommer til at koste det samme, hvadenten det er kommunen eller staten, der direkte eller indirekte kommer til at udrede penge. Jeg har forstået det sådan, at man med den reform af byrdefordelingen mellem stat og kommune, som skattekommissionen for tiden arbejder med, netop i højere grad ønsker at gøre kommunerne klart, hvad deres foranstaltninger koster, og det må også være det rigtige; for kommunen kommer jo bare til at betale over de fælleskommunale skatter eller over statskatterne alligevel. Vi må væk fra tendensen til at lege skjul med hinanden på bevillingsområdet. Penge er penge, hvadenten de hentes i statskassen eller i den kommunale kasse. For at undgå denne forhøjelse af plejpengene har man opstillet et system, hvorefter det offentlige på grundlag af en sindrig procentberegning refunderer de udgifter, der bliver tilbage, når plejpenge og egenindtægt er trukket fra de samlede driftsudgifter. Det er ikke helt let at overse virkningerne af dette system, men det forekommer mig rent umiddelbart, at man herved går noget på akkord med den forenkling, som er lovforslagets hovedformål.

Hjemmene får ikke det forøgede tilskud gratis, men sådan er det jo som regel her i verden, også når det er staten, der giver:

den, der modtager gaven, må underkaste sig en række betingelser. I dette tilfælde er det en skærpet kontrol, der er tale om, et mere effektivt indseende med de forskellige områder; om dette er vi naturligvis enige, og ingen kan have noget derimod. Men der er noget i dette lovforslag, som jeg ikke rigtigt forstår. Det forekommer mig, at det på sine områder — ja, det gør mig ondt at sige det — synes at være den højtærede socialministers formål at trænge det private initiativ så langt i baggrunden som muligt, fratage behjertede mennesker lysten til at beskæftige sig med dette barmhjertighedsarbejde. Mener den højtærede socialminister virkelig, at han har råd til at kaste vrage på det uselviske og dygtige arbejde, som hundreder af privatpersoner har udfoldet på dette område og skaffet penge til? Jeg tror det ikke.

Af den bekendtgørelse, som er optrykt i betænkningen, og som det er den højtærede socialministers hensigt at udsende, når lovforslaget er vedtaget, fremgår det, at de anerkendte optagelseshjem, til hvilke staten yder refusion af samtlige udgifter, altså de såkaldte underskudshjem, skal have et tilsynsråd på 4 eller 5 medlemmer, der beskikkes af socialministeren. Børnesagens fællesråd har henstillet til socialministeren, at samtlige medlemmer af dette tilsynsråd med undtagelse af det medlem, der ved skole- og ungdomshjem beskikkes efter indstilling fra vedkommende amt eller børneværnsudvalg, beskikkes efter indstilling til socialministeren fra den forening for børneforsorg, der ejer hjemmet. Fællesrådet finder, at staten på anden måde har en sådan mulighed for at føre en indgående kontrol med sådanne hjems økonomi og pædagogik, at der ikke findes motivering for, at ministeren direkte skal beskikke et medlem af tilsynsrådet for de af foreninger drevne hjem. Jeg synes, at børnesagens fællesråd har ret i dette synspunkt, og jeg henstiller til den højtærede socialminister at tage hensyn hertil ved den endelige udformning af bekendtgørelsen.

På linie hermed tager fællesrådet afstand fra bestemmelsen om, at socialministeren træffer den endelige afgørelse af, med hvem stillingen som leder af et såkaldt underskudshjem vil være at besætte. Fællesrådet peger på, at opfyldelsen af dette krav vil være ensbetydende med, at foreningens selvbestemmelsesret i realiteten sættes overstyr. Og een ting må man ikke glemme: at mange af disse hjem drives på grundlag af en bestemt livsanskuelse, ud fra kristelige og almene sociale idealer og interesser,